

VIVAT *Romuvensis!*

Šiaulių „Romuvos“ gimnazijos laikraštis

2022 m. balandis | Nr. 26

Nuo 2023 m. vasario 1 d. Šiaulių „Romuvos“ gimnazijai vadovauja dr. Aina Būdvytytė. Gerbiamą direktorę kalbina jaunieji žurnalistai.

*Interviu su „Romuvos“
gimnazijos direktore
dr. Aina Būdvytyte*

Liudo Vasario, pagrindinio Vinco Mykolaičio - Putino romano „Altorių šešėly“ veikėjo, apsisprendimą tapti kunigu lėmė keli motyvai - tėvų valia, Maironio autoritetas ir kt. Kodėl Jūs nutarėte tapti direktore?

Kartais per vokiečių kalbos pamokas mokiniams pacituodavau vokiečių filosofą Imanuelį Kantą (Immanuel Kant), kuris teigė: „Habe mut dich deines eigenen verstandes zu bedienen“ arba lietuviškai: „Turėk drašos vadovautis savo protu.“ Mano tėvai, jei ir turėjo lūkesčių, tai niekada man jų neprimetė, todėl vietoj artimiausios galimybės studijuoti matematiką Šiauliuose aš pasirinkau vokiečių filologijos studijas Klaipėdoje. Draša savarankiškai priimti sprendimus ir vidinė mano intuicija - tai man tam tikrame gyvenimo etape yra geriausia - lėmė ir kitus mano gyvenimo pasirinkimus, o priimti sprendimą siekti gimnazijos direktorės pareigų mane skatino iššūkių troškulys, noras išeiti iš įprastos profesinės rutinos, komforto zonos ir suvokimas, kad sukaupta daug žinių, patirčių tobulinantis įvairiausių lygmenų švietimo institucijose, dalyvaujant tarptautiniuose projektuose, dirbant su kolegomis, studentais ir mokiniais, kad turiu daug naujų idėjų, kurioms realizuoti nebeužtenka būti vien mokytoju.

O ko reikia, kad galėtum būti direktoriumi?

Kad galėtum būti direktoriumi, reikia mėgti švietimą kaip veiklos sritį, turėti sukaupus pakankamą įvairiausių žinių ir kompetencijų bagažą, mylėti mokinius ir mokytojus, turėti ambicijų ir drąsos, idėjų ir svajonių, planą, kaip jas realizuoti, bendraminčių ir oponentų bei gebėjimą derinti skirtingas pozicijas.

Ką jaučia žmogus, kuriam patikėta juo būti? Papasakokite, ką išgyvenote, kai jau supratote, jog Jūs vadovausite „Romuvos“ gimnazijai.

Ką išgyvenau, ko gero, tai, ką išgyvena kiekvienas žmogus, kuris turėjo tikslą, tam rengėsi ir jam pavyko. Pirmiausia, didžiulį džiaugsmą, kad turiu galimybę kurti ne savo pamokoje, o visos organizacijos lygmeniu, inicijuoti pokyčius, ieškoti tinkamiausių sprendimų, burti bendraminčių komandas, pagaliau dirbti ir nuolat bendrauti su jaunais žmonėmis, stebėti jų gyvenimą ir augimą per tą ketverių metų gimnazijoje ciklą. Kitų profesijų direktoriai tokios privilegijos neturi. Antras jausmas - tai didžiulė atsakomybė už labai didelę ambicingą bendruomenę, už mokinius, mokytojus, darbuotojus, tėvus, pagaliau už miesto švietimo bendruomenę. Juk gimnazija - tai yra ne tik ta vieta, kur praleidžiame daug savo laiko, bet ir gimnazijos gyvenimo dalį parsinešame į namus, jis atsispindi ir miesto gyvenime. O kokios su tuo gyvenimu susijusios mintys, emocijos lydi mus, labai daug priklauso ir nuo gimnazijos vadovo.

Liudas Vasaris, pasirinkęs kunigystę, nuolat išgyvena sielos disonansus. Kaip Jums atrodo, ar mūsų gimnazijos bendruomenė pateisins Jūsų lūkesčius, ar pavyks įgyvendinti visus sumanymus, idėjas? Kuo jau dabar džiaugiatės? O kas gąsdina ir neramina?

Laimėtojus ir pralaimėtojus skiria vienas dalykas - nemokėjimas prisipažinti, kad kelias ne visada yra tiesus. Išivaizduokime, jeigu į laivą su patyrusia įgula įlipęs kapitonas jai primestų tik savo lūkesčius ir tikslus, tai, ko gero, taip ir žiūrėtume į vandenį ir to vandenyno neperplauktume. Todėl svarbiausias naujo vadovo žingsnis yra lūkesčių su bendruomene suderinimas ir atsakymas į klausimą, ką mums visiems reiškia „Romuvos“ gimnazija ir veikimas joje. O mūsų bendruomenė ir toliau siekia būti akademiškai stipria, inovatoriška gimnazija - švietimo lydere, romuvietis inicijuoja, kuria ir svajoja atrasti save, puoselėja draugiškus santykius, nori gerai jaustis ir būti suprstas. Manau, su tokia nuostata kiekvienas iš mūsų ryte turime praverti gimnazijos duris, o tada belieka tik susiderinti kryptį, planą bei vaidmenis ir judėti pirmyn.

Šiandien Jūs mūsų Direktorė. Bet esate buvusi ir mokinė. Kokius prisimenate mokyklinius laikus? Ir koks tada Jums atrodė žmogus, kuris buvo mokyklos direktorius?

Labai įdomus sutapimas, bet visi mano gyvenime sutikti mokyklų direktoriai buvo fizikai. Fizika, kaip mokslas, yra amžinas ieškojimas, kuris reikalauja ir loginio mąstymo, ir kūrybingumo bei gebėjimo žvelgti plačiau. Manau, šių savybių derinys puikiai atsispindėjo ir buvusio mūsų gimnazijos direktorius Vytauto Giedraičio mąstyme bei veikloje. Mokyklos, kurioje mokiausi, direktorius, šviesaus atminimo Petras Baranauskas, buvo ir mano fizikos bei astronomijos mokytojas. Iki šiol prisimenu jo žodžius, kad 90 proc. žmonių sėkmės gyvenime pasiekia sunkiu darbu ir tik 10 proc. talentu. Aš pasirinkau pirmąjį variantą - kryptingai veikti. Mes gerbėme direktorių kaip griežtą fizikos mokytoją, bet džiaugėmės galimybe su juo diskutuoti apie būtinus pokyčius mokykloje, savo profesinius pasirinkimus. Lietuvos Nepriklausomybės atkūrimo laikmečiu laisva diskusija su mokyklos direktoriumi buvo labiau išimtis nei taisyklė, tai mus pakylėdavo.

Jūs vadina ir daktare, bet dirbate ne ligoninėje, o mokykloje. Tad kodėl Jūs Daktare?

Tarp daktaro, kuris gydo žmogų, ir mokslų daktaro yra bendro tik tiek, kad abiem atvejais mokytis tenka 10 metų.

Baigusi vokiečių filologijos studijas Klaipėdos universitete, mokslininkės karjerą tęsiau Šiaulių ir Ciūricho (Šveicarija) universitetuose: baigiau gretinamosios kalbotyros magistrantūros studijas ir 2003 m. apgyniau humanitarinių mokslų krypties daktaro disertaciją, tyrinėjau ir gretinau lietuvių ir vokiečių kalbų panašumus bei skirtumus. Mokslo laipsnio siekimas suformavo man įgūdį nuosekliai ir kryptingai dirbti, kritiškai mąstyti ir kelti klausimus, ieškoti atsakymų, pagrįstų duomenų analize, ir rasti tinkamiausią sprendimo būdą. Manau, tokios kompetencijos yra būtinos ir gimnazijos direktoriui.

Jūs mokytoja, auklėtoja... Ar nebuvo gaila atsisakyti pamokų, auklėtinų?

Deja, tačiau vokiečių kalba bus ta sritis, kuriai šiame profesiniame etape skirsiu mažiau dėmesio... Per septynerius mokytojavimo metus pavyko sustiprinti šios kalbos pozicijas gimnazijoje, pasiūlyti įdomių veiklų, sukurti stiprų bendradarbiavimo su kolegomis tinklą. Romuviečiai jau neįsivaizduoja savo gyvenimo be vokiško teatro ir dainų, integruotų geografijos pamokų. Tikiuosi, kad kolegos tęs projektus, o aš būsiu aktyvi šių veiklų stebėtoja ir globėja. O mano mylimus 1c klasės auklėtinius, kaip bebūtų gaila, teko patikėti kitai puikiai klasės vadovei, tačiau buvusiais jų nevadinu, mums su jais tiesiog kitoks bendravimo etapas.

Ko palinkėtume sau ir mums visiems?

Mums visiems linkiu svajoti, nes pačios genialiausios idėjos gimsta svajonėse, svajonės skatina kūrybiškumą, veda mus didelių atradimų keliu. Norėčiau paraginti nebijoti siekti, kaip rašė Jūsų minėtasis autorius (V. Mykolaitis - Putinas, „Altorių šešėly“): „Turi gi tu ko gyvenime siekti ar ne... Jei turi, tai ir siek, o jei ne, tai bergždžios visos mūsų kalbos.“

3 Šimtadienis

Abiturientų Šimtadienio šventė jau nužė, nugriaudėjo, o išpūdžiai neblėsta...

4 Poezija

Simas Šidlauskas – talentingas, originalus jaunas kūrėjas. Be kūrybos, kitas Simo pomėgis yra knygų skaitymas. Labiausiai jį domina grožinė literatūra, filosofija, istorija, sociologija bei psichologija. Ko gero, tai viena iš priežasčių, kodėl Simo Šidlausko odes, pjesė ir eilėraščius galima pavadinti intelektualiais, daugiaprasmiai ir keliančiais asociacijų. Šio jaunojo kūrėjo darbai ne kartą buvo įvertinti įvairiuose konkursuose: Jaunųjų filologų konkurse 2022 m. jis tapo laureatu miesto etape, ne kartą laimėjo prizines vietas Vieno žanro kūrybos konkurse, išsiskyrė ir jo „Odė kalbai“ (užimta II vieta). Šis žingeidus, siekiantis tobulėti gimnazistas vis dar ieško savo kelio kūryboje, bet jau dabar puikiai žino, jog grožinės literatūros kūrimas – vienas iš jo savirealizacijos būdų ir vidinė būtinybė, kuriai jis negali atsisipirti.

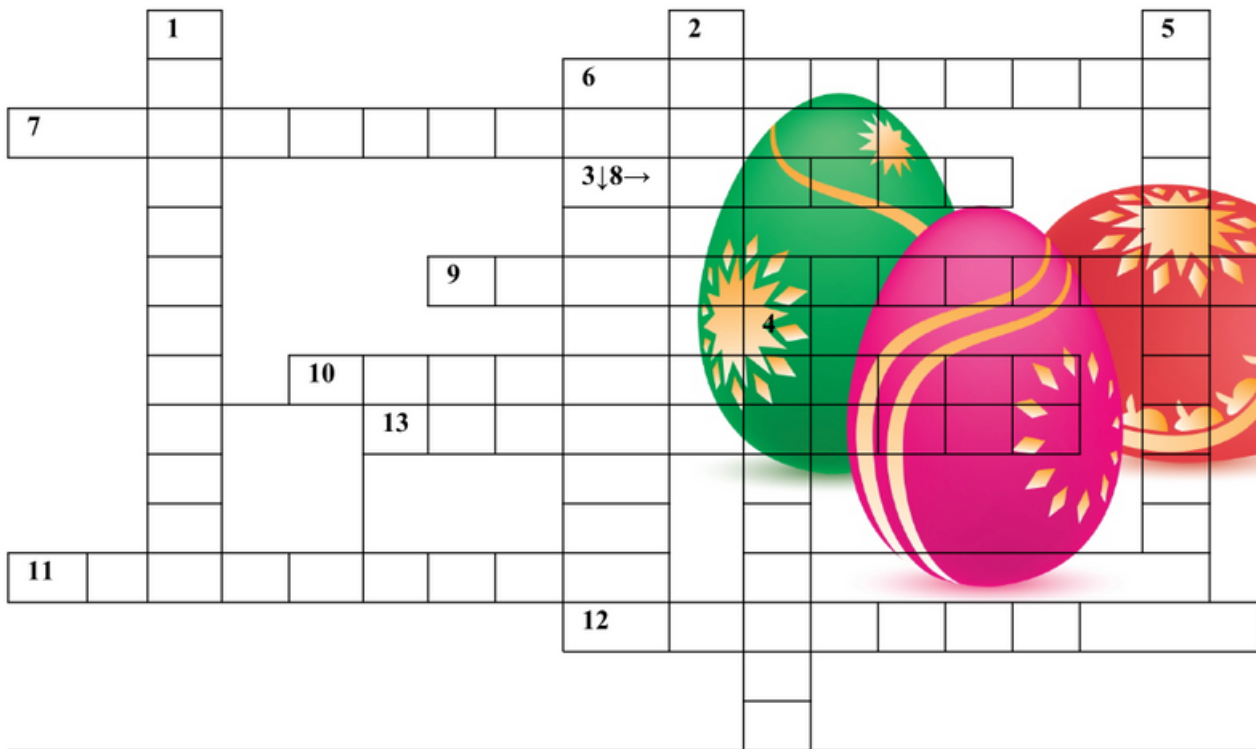
JIE

...

„Purvina burna reiškia pūvantį vidų“, - sako JIE.
Pavandenijusios akys,
Tiksintis laikrodys, prakaituota kakta
Ir baigusi degti cigaretė.
Pro išsisklaidžiusius dūmus aš nusišypsau.
Perkreipta burna priverčia juos atsakyti tuo pačiu.
Susimokę jie dedasi žmonių odos kaukes.
Ir klausiančiu žvilgsniu stebi mano fasadą.
Aš skaičiuoju ir šypsausi.
Perbraukiu per riebaluotus plaukus
Ir stojuosi paduoti jiems ranką.
Šaltos būtybės padaro tai nežmoniškai tiksliai.
Stojasi jos irgi greitai,
Tiesdamos kaulėtus pirštus ir seniai kirptus nagus.
Per greit atsistojus, ima suktis galva...
Liejasi jų netikri veidai, viskas kaip sapne.
Aš ir vėl šypsausi...
Rodau savo visai neseniai tvarkytus dantis.
Jos atsako tuo pačiu.
Ėdantis vidus mane priverčia suklupti.
Skausmas tampa neapsakomas,
O jos žvelgia suklususiais veidais.
„Purvina burna reiškia pūvantį vidų“, -
Linksmi taria JOS.

Išlupu lopinėlių
Laižydamas pirštus mykiu: „Skanu“.
Negrabiais pirštais čiumpu dar vieną,
Pagautas ekstazės kišu į burną.
Išsiplėtę vyzdžiai ir drebančios rankos.
Pagriebiu dar du. Lupant jie iškrenta iš rankų,
Krisdamas ant purvinų grindų, suduriu pirštą.
Čiulpiu skanėstą. „Skanu?“
Pašokęs čiumpu visą krūvą...
Nebelupdamas ryju kaip tikras gyvulys...
Išsipurvinęs, kruvinas aš kraunu juos į gerklę.
Dedu ir dedu, kol jie baigiasi...
„Skanu“... - nebespėjau sumygti.
Bepročio akimis pažvelgiau į graudžią tuštumą...
Tik keistas dzingsėjimas pakerta galvą.
Išpiltas prakaito, klykdamas lakstau po platformą,
Neršiu visur ir viską. Nieko..
Tik mano rankose šaiposi tušti popierėliai...

5 Kryžiažodis *šv. Velykos*

1. Ką ridena per Velykas?
2. Laikotarpis prieš Velykas?
3. Šventė – šešios savaitės po Velykų.
4. Paskutinė savaitė prieš Velykas.
5. Šventė – devynios savaitės po Velykų.
6. Ką simbolizuoja velykinis margutis?
7. Giesmė, kurią gieda per Velykas.
8. Kadagio ir kitų šakelių puokštė, kurią nešasi į bažnyčią.
9. Kokią savaitės dieną Jėzus buvo nukryžiuotas?
10. Kokią savaitės dieną atnaujinamas Krikšto sakramentas?
11. Šventė – septynios savaitė po Velykų.
12. Kas atėjo prie Jėzaus kapo anksti ryte?
13. Ką Jėzus padarė Velykų rytą?